

[Miljøministeren]

egentlig på basis af de drøftelser, vi har haft i Markedsudvalget, at det kunne være ønskeligt, om vi på et tidspunkt tog en mere principiel drøftelse af, om vi kan forestille os nogle mere generelle retningslinier for, hvornår vi anvender 100A, og hvornår vi anvender 130S.

Det er jo rent faktisk sådan, at der kan være visse fordele ved at anvende 100A, idet der så er tale om generelle direktiver, og dermed kan man måske i virkeligheden finde en højere fællesnævner, end man kan ved 130S, hvor der er tale om et minimumsdirektiv.

På den anden side kan 100A nøjes med at blive vedtaget med et kvalificeret flertal, og det vil så kunne betyde, at Danmark i den sammenhæng stemmes ned, sådan som vi f.eks. oplevede det med udstødningsgasserne fra biler.

Jeg tror, det er svært at opstille nogle helt firantede regler, så vi altid ved, om vi skal gå efter 100A eller 130S, men jeg er overbevist om, at vi i hvert fald kan få en rimelig drøftelse af det, som kan medføre nogen afklaring på disse spørgsmål.

I denne sag går vi altså efter 130S, sådan at vi arbejder for, at det bliver et minimumsdirektiv. Det har vi ikke sikkerhed for at vi kan opnå, men vi har heller ikke fået fjernet håbet, så vi ved faktisk endnu ikke, hvad resultatet bliver. Der skal imidlertid også være enighed om fra Rådets side at ændre fra 100A til 130S, fordi Kommissionen jo som udgangspunkt har taget 100A.

Jeg synes, det er en generel drøftelse værd, også om man på et tidligere tidspunkt måske kan påvirke Kommissionens valg af 100A eller 130S, men det vil i så tilfælde i hvert fald kræve, at vi arbejder kraftigt med det. Det er jo ikke sådan, at vi ikke i øjeblikket prøver at påvirke Kommissionen under det forudgående arbejde, men vi vil nok være bedre rustet, hvis vi her havde haft en generel diskussion om spørgsmålet, og en sådan vil jeg i hvert fald for min del gerne lægge op til.

Til hr. Grove vil jeg sige, at jeg synes, det var nogle gode betingelser, han opstillede som hovedsynspunkter i dette spørgsmål, og navnlig var jeg selvfølgelig glad for hr. Groves afsluttende bemærkninger om, at det, der var meningen med dette her, ikke var, at vi skulle til at rette os ind efter de øvrige landes dårligere lovgivning, men at vi skulle få de øvrige lande op på vort høje beskyttelsesniveau.

Til hr. Rahbæk Møller vil jeg sige, at jeg sådan set er enig i de betragtninger, han kom med, og også i kritikken af de forslag, der har været fremme.

Til hr. Niels Anker Kofoed vil jeg sige, at det naturligvis er rigtigt, at man ikke skal overgå hinanden med hensyn til at lave restriktioner for restriktionernes skyld. På den anden side må man nok sige, at der her er et område, hvor man, i hvert fald i startfasen, bør være utrolig restriktiv, og det er jo også derfor, vi vedtog genteknologiloven.

Det er meget vanskeligt her at lave noget med tilbagevirkende kraft, og det er jo det, der er problemet. Dette område er jo også, om muligt, mere end så mange andre grænseoverskridende, og det er også et problem. Det er derfor, jeg tror, at når det drejer sig om genetiske manipulationer, for slet ikke at tale om udsætning, skal man være meget restriktiv med hensyn til, hvad man tillader, men det er ikke ensbetydende med, at man skal være langsommelig i sin behandling af sagerne. Man skal bare være meget restriktiv og sige, at man hellere må have en restriktiv lovgivning og så til gengæld forsøge at behandle sagerne hurtigt end en slap lovgivning, så man tillader for meget. Det er grundsynspunktet.

Jeg tror, at vi ud over de ændringer, jeg har lagt op til, nok også mere generelt skal diskutere, om vi skal ændre på genteknologilovgivningen, også i forbindelse med vores almindelige diskussion om reglerne i Miljøministeriet, men mit udgangspunkt vil fortsat være – og det tror jeg er rigtigt, indtil vi har flere erfaringer – at vi skal være restriktive. Til gengæld kunne man forestille sig, at hvis der fortsat er tidsmæssige problemer med myndighedsbehandlingen – det har jeg nu ikke indtryk af at der er så meget mere, som der har været, fordi der er strammet utrolig meget op på den, og meget af det, der bliver sagt om denne sag, er faktisk, om jeg så må sige, forældet, idet der også hos os sker en udvikling – må vi naturligvis diskutere ressourcindsatsen, og da håber jeg naturligvis også på hr. Niels Anker Kofoeds forståelse for eventuelle øgede bevillinger på dette område.

Til hr. Knud Lind ved jeg som sædvanlig næsten ikke hvad jeg skal sige. På en vis måde er jeg ganske betaget af hr. Knud Linds indsats i forbindelse med sådanne lovforslag, hvor han hegler KVR-regeringen igennem, og man kan